

## Második üzenet

**A mindent tartalmazó Krisztusnak mint a jó földnek a megöröklése  
azáltal, hogy megfogadjuk az Ő tanácsot és figyelmeztetéseket adó szavait,  
és azáltal, hogy részesülünk az Ő megújult tréningjében  
a belső emberünk naponkénti megújításához**

Igeolvasmány: Héb 3,12. 16-19; 4,2. 6; 11,1; 1Kor 10,1-14;  
Zsolt 106,24-25; 5Móz 8,3; Mt 4,4

### **I. Isten Izrael fiaihoz szóló elhívásának célja az volt, hogy ők belépjenek az ígéret földjére, és így élvezzék annak gazdagságát azért, hogy megalapíthassák Isten királyságát, és Isten kifejeződése lehessenek a földön – 2Móz 3,8. 14. 17:**

- A. Habár egész Izrael megváltást nyert a páska révén, megszabadult az egyiptomi zsarnokságból, és eljutott Isten hegyéhez, hogy megkapja a kinyilatkoztatást Isten lakóhelyéről, a szent sátorról, közel mind elesett és meghalt a pusztában, és nem sikerült elérniük ezt a célt (Héb 3,7-19) a gonosztetteik és hitetlenségük következtében.
- B. Ez azt jelképezi, hogy habár mi megváltást nyertünk Krisztus révén, megszabadultunk a Sátán fogságából, és bejutottunk Isten ökonómiája kinyilatkoztatásába, de lehet, hogy mégsem érzük el Isten elhívása célját, vagyis azt, hogy belépünk a jó földünk birtokába, és élvezzük az Ő gazdagságát Isten királyságáért azért, hogy mi lehessünk az Ő kifejeződése a jelenkorban, és részesedhessünk Krisztus legnagyobb mértékű élvezetében a királyság korában – Mt 25,21. 23.
- C. Csak Káleb és Józsué érte el a célt, és lépett be a jó földre; Kálebhez és Józsuéhoz hasonlóan nekünk, újtestamentumi hívőknek, törekednünk kell a cél (Krisztus legteljesebb élvezete és elnyerése) felé a jutalomért (Krisztus lehető legnagyobb mértékű élvezetéért az ezeréves királyságban) – 4Móz 14,27-30; Fil 3,12-14:
  1. A Mózes által a föld kikémlelésére küldött tizenkét férfi közül tíz rossz hírt hozott, amely azt okozta, hogy Izrael fiai az Úr szava ellen zúgolódtak és lázadtak, de Káleb és Józsué azt mondta az egész gyülekezetnek, „Csakhogy ne lázongjatok Jehova ellen, se ne féljetek annak a földnek népétől [az anákoktól]; mert ők a mi kenyereink” – 4Móz 14,9 [angol ford. alapján].
  2. Isten ígéje a kenyereink (Mt 4,4), Isten akaratának cselekvése az eledelünk (Jn 4,34), és kenyereink az anákok is (4Móz 14,9), akik a látszólag leküzdhetetlen akadályokat és lehetetlen helyzeteket ábrázolják annak során, hogy Krisztusra törekszünk a gyülekezet felépítéséért.
  3. Minden nehézség és kísértés, amelyet a Sátán az utunkba tesz, eledel a számunkra; ez a szellemi fejlődésnek egy Isten által kijelölt eszköze (1Tim 4,15-16); ha az Úrra számítunk a győzelemért, és engedjük, hogy az Ő győztes élete megnyilvánuljon bennünk, akkor friss táplálékot és megnövekedett életerőt fogunk találni (Józs 14,11-15).
  4. Ahhoz, hogy Isten megtartó erejével rendelkezünk, gyakorolnunk kell a hit bennünk lévő szellemét, és a szívünket az Úrhoz fordítva kell tartanunk, hogy teljes szívvel higgyünk az Ő ígéreteiben (2Kor 4,13; 3,16; 1,20), hogy higgyünk abban, hogy Ő a népével van, és hogy higgyünk abban, hogy ők képesek győzni (Józs 14,12-15; 4Móz 13,30); a lelkeinket letétként Istenre, a hű Teremtőre, kell rábízunk (1Pt 4,19), át kell adnunk magunkat Neki, és Őrá kell bízunk az életünk megőrzését (2Tim 1,12).
  5. Ha bízunk az Ő ígéreteiben, és teljesen Őrá bízunk magunkat, akkor Ő meg fog őrizni bennünket a mai naptól fogva az Ő visszatérte napjáig; Ő képes megőrizni minket a botlástól és az Ő dicsősége elé állítani minket feddhetetlenségben nagy örömmel – Júd 24.

6. Ha teljesen birtokba akarjuk venni Krisztust mint a jó földet, óvakodnunk kell attól, hogy a hitetlenség gonosz szíve legyen bennünk; amikor nem hiszünk az Úrban, az azt jelenti, hogy lázadunk Óellene – 5Móz 1,25-26. 28. 35-39; 9,23; Héb 3,12. 16-19; 4,2. 6; 11,1; vö. 2Kor 4,13; Gal 3,2. 5; Róm 10,17; Csel 6,5a; 4Móz 13,25-33; 14,4-10; 32,11-12; Józs 14,6-12; 1Kor 10,1-13.
7. Ha teljesen birtokba akarjuk venni Krisztust mint a jó földet, óvakodnunk kell a zúgolódásoktól (elégedetlen és titkos morgásoktól, zsémbelésektől és panaszkodástól); a zúgolódás egy olyan alig kivehető, elsugdosott panaszkodást jelent, ami halk hangon, elégedetlenül és borús nehezteléssel történik – 10. vers; Zsolt 106,24-25; Fil 2,14.

**II. Ha teljesen birtokba akarjuk venni Krisztust mint a jó földet, Pál apostol azt mondja, hogy menekülnünk kell a bálványimádástól (1Kor 10,14 [Csia]), Izrael bálványimádatára utalva az aranyborjú imádásakor (2Móz 32,1-6):**

- A. Az aranyborjú Isten megváltott népe által készített bálvány volt; amikor valaki felkel játszani, az azt jelenti, hogy átadja magát a mulatozásnak (vagy féktelen vigalomnak); egy szívünkben lévő bálvány olyan valamit jelent a bensőnkben, amit jobban szeretünk az Úrnál, és ami az Úr helyébe lép az életünkben (Ezék 14,3); a valódi Isten valódi gyermekeiként résen kell lennünk, hogy megoltalmazzuk magunkat a bálványoktól (1Jn 5,21), mindentől, ami Krisztust helyettesíti és felváltja az életünkben.
- B. Figyelmeztetnie kell minket az aranyborjubálvány alapelvének, amely bálványt Isten megváltott népe készítette, egy bálványimádó táborra téve őket; a bálványimádás öt alapvet foglalt magában – 1Kor 10,5-7:
  1. Az önszépítés bálványimádáshoz vezet (2Móz 32,1-4; 33,5-6; 1Móz 35,1-4); Isten a mi szépségünk, és Ő megszépíti a gyülekezetet mint az Ő szépsége házáért, hogy Ő megszépülhessen (Ésa 60,7. 19. 21; Ef 5,26-27); az énünk kifejeződésében szakadás van, de Isten testületi kifejeződésében, az isteni dicsőségben, egység van (Jn 17,22-24); a munkánk nem más, mint az életvitelünk Isten megdicsőítéséhez, kifejezéséhez, a földön (4. vers; 1Kor 10,31; Ésa 43,7), és a beszédünkben nem szabadna a saját dicsőségünket keresnünk saját magunknak a prédikálása által, hanem Jézus Krisztust kéne prédikálnunk mint Urat, magunkat pedig mint rabszolgákat a hívők szolgálásához (Jn 7,17; 2Kor 4,5).
  2. A bálványimádás azt jelenti, hogy a Sátán elbitorolja azt, amit Isten nekünk adott, azért, hogy pocskolássá tegye azt; ez azt jelenti, hogy visszaélünk azzal, amit Isten nekünk adott, és nem használjuk Isten ajándékait – anyagit sem és szellemit sem – Isten céljáért; az aranyat, amit Isten adott Izrael fiainak az egyiptomiak révén az Egyiptomból való kivonulásuk előtt, a szent sátor építéséhez kellett volna felhasználni; mielőtt azonban az aranyat Isten céljáért fel lehetett volna használni, a Sátán elbitorolta azt, és Isten népe egy bálvány elkészítéséhez használta – 2Móz 11,2-3; 12,35-36; 25,2-8; 35,4-9.
  3. A bálványimádás az általunk élvezett dolgok imádata, a mulatság és szórakozás imádata; igen, az Úr élvezete a miénk, de ez nem a világi mulatság és szórakozás egy fajtája – 32,6. 18-19; vö. Zsolt 36,8-9:
    - a. Pál ilyen módon figyelmezteti a korinthusiakat: „Se bálványimádók ne legyetek, mint azok közül némelyek, amint meg van írva: Leült a nép enni és inni, és felkeltek játszani” (1Kor 10,7; 2Móz 32,6); C. A. Coates azt mondja, hogy ők sportoltak; a hétvégeken sok ember csak evéssel, ivással és sportolással törődik.
    - b. *Játszani* jelentése mókázni, tréfálkozni, és csekély komolysággal cselekedni, teljesíteni vagy beszélni; *játszani* jelentése játékosan és gátlások nélkül viselkedni; vigalomban, vagyis túláradó mókában való részvételt jelent.
  4. A bálványimádással ott van az igaz Isten imádatának a tettetése – 4-6. vers; 1Kir 12,26-30; vö. Mt 4,8-11; Jn 4,23-24.
  5. A bálványimádással keverék van az imádatban – 2Móz 32,4-6. 21-24; vö. 1Kor 3,12.

- C. Azután, hogy Izrael fiai az aranyborjút imádták, Mózes felismerte, hogy az Úr jelenléte többé nem lesz a nép között, így eltávolította táborból a sátrát, és a tábortól messze állította fel azt; a sátra ekkor Isten sátrává vált, mert az Úr jelenléte is és a beszéde is ott volt – 2Móz 33,7-11.
- D. Miután Mózes eltávolította a sátrát, és elkülönítette azt a bálványimádó tábortól, az Úr szemtől szembe beszélt vele, éppúgy ahogyan egy ember a társával beszél; Isten és Mózes társak, „üzlettársak”, partnerek, voltak – ugyanabban a pályafutásban vettek részt, és közös érdekeltségük volt egy nagy vállalkozásban; Mózes bensőséges volt Istennel, és olyan ember volt, aki ismerte Isten szívét, Isten szíve szerint volt, és megérinthette Isten szívét.

**III. Mózes révén Isten adott egy megújult tréninget Izrael fiai új nemzedékének a hosszú vándorlásuk után azért, hogy felkészítse őket arra, hogy belépjenek az Isten által megígért jó földre, és megörököljék azt mint birtokukat; az első nemzedék kihalása, Kaleb és Józsué kivételével, után a második nemzedék készen állt rá, hogy belépjen a jó földre, és birtokba vegye azt:**

- A. Az első nemzedék az óemberünket jelképezi; a második nemzedék az új emberünket jelképezi – 5Móz 2,14; 8,6-10; 2Móz 3,8; Kol 1,12:
1. Azoknak kell lennünk, akik életben felnövekednek a mindent tartalmazó Krisztus, az Isten által megígért föld, teljes birtokbavételébe és élvezetébe; az átforgalmazás az óember kihalását és az új ember felnövekedését jelenti; Isten ökonómiaja arra irányul, hogy az óemberünk (a külső ember) felemésztődjön, és az új emberünk (a belső ember) napról napra megújuljon – 2Kor 4,16.
  2. Az Úr irgalma és kegyelme által – mivel bejöttünk az Úr helyreállító munkájába – mi az életben való növekedésünkért és az életben való átforgalmazásunkért megújulunk, hogy ez így bevezessen minket Krisztusnak mint a jó földünknek az élvezetébe Isten épületéért és királyságáért – 3,18; Róm 12,2.
- B. Az életben való átforgalmazásunkra sor kerül, amint hagyjuk Krisztus igéjének, hogy gazdagon bennünk lakozzon (Kol 3,16); az 5Mózes 8,3 [angol ford. alapján] azt mondja, hogy „az ember nemcsak kenyérrel él, hanem mindazzal él az ember, ami Jehova szájából származik”; a Máté 4,4-ben *mindazzal* helyett *minden igével* szerepel:
1. Az összes ige a Bibliában Isten lélegzése, és mind Krisztusra utal, aki Isten Igéjének az összessége (Jn 1,1; Jel 19,13), hogy Isten népe élete és életellátmánya legyen; amikor valaki minden ige által él, amely Isten szájából származik, az azt jelenti, hogy Krisztus, az isteni lélegzet megtestesítője, által él (Jn 6,57. 63; 20,22).
  2. Mivel a Szentírás Istennek a kilehelése, Istennek a kilélegzése (2Tim 3,16 [görög]), nekünk a Szentírást be kéne lélegeznünk úgy, hogy minden imádsággal befogadjuk Isten igéjét (Ef 6,17-18); amint tanítjuk a Bibliát, ki kéne lélegeznünk Istent az emberekbe.
  3. Ahhoz, hogy teljesen birtokba vegyük Krisztust mint a jó földet, fenn kell tartanunk az Úrral való frissességünket és újságunkat azáltal, hogy napról napra részesülünk az Ő hozzánk szóló, új beszédében (JerSir 3,22-24; 5Móz 34,7; Róm 7,6; Jer 15,16); óvakodnunk kell a földön való megvéghedéstől (5Móz 4,25); a *megvéghed* szó a szellemi frissesség elvesztésére és az eredeti benyomások eltompulására utal, amit a szokás ereje vagy az ugyanazon helyen való tartózkodás hoz létre (S. R. Driver).
  4. Ha szeretjük Istent, megalázkodunk, és az Úrhoz mint az élő igéhez jövünk az Ő írott igéjében az Ő igéjének az ima-olvasása által, akkor Ő a Szellem alkalmazott igéjévé válik a számunkra; az Ő azonnali szavai szellemet és életet jelentenek a számunkra az ellátásunkra és táplálásunkra, betöltetünk Isten szubsztanciájával az Ő szavain keresztül, és eggyé válunk Istennel életben és természetben, de nem az Istenségben, az Ő dicsőségéért, kifejeződéséért – Jn 5,39-40; 6,57. 63; Ef 5,26-27.

#### IV. A megújult tréning Istentől azt jelentette, hogy Ő kötelezettséget írt elő a népe számára kilenc dologban:

- A. Félnünk kell az Urat; félni az Urat azt jelenti, hogy félnünk attól, hogy megsértjük Őt, attól, hogy elveszítjük a jelenlétét, és attól, hogy nem kapjuk meg Őt a jutalmunkként a következő korban; félnünk kéne attól, hogy elmulasztjuk az Úr mosolyát ebben a korban és az Ő jutalmát a következőben – Péld 1,1. 7; Ef 4,30; 2Kor 5,9-10.
- B. Isten útjain kell járnunk; az, ami Isten, utat jelent a számunkra; így az, hogy azt vesszük útjainknak, ami Isten, és hogy ezeken az utakon járunk, azt jelenti, hogy Istent éljük, Krisztust éljük; amikor Krisztust vesszük az utunknak, az azt jelenti, hogy Őt éljük, és amikor Őt éljük, az azt jelenti, hogy kifejezzük Őt, felnagyítjuk Őt – Jn 14,6; Fil 1,19-21a.
- C. Szeretnünk kell az Úr Jézust, aki az Istenünk (Jn 20,28); mivel Isten szeret minket, és a gyengédségét ránk irányította (5Móz 10,15 [angol ford. alapján]; Jer 31,3), viszonzásul szeretnünk kéne Őt úgy, hogy Őrá irányítjuk a gyengédségünket (1Kor 2,9).
- D. A teljes szívünkkel és a teljes lelkünkkel szolgálnunk kell Istent; a szívünk összeköttetésben van a szellemünkkel, mert a lelkiismeretünk, amely a szellemünk egy funkciója (Róm 9,1), a szívünk funkciója is (Héb 10,22); így az, hogy a teljes szívünkkel és lelkünkkel szeretjük és szolgáljuk Istent, azt mutatja, hogy a szellemünkkel, amely a szeretet szelleme (2Tim 1,7), is szeretjük és szolgáljuk Őt (Róm 1,9.)
- E. Meg kell tartanunk az Ő parancsolatait és rendeléseit, hogy jó dolgunk legyen; ez azt jelenti, hogy ma meg kell tartanunk Krisztust mint Isten parancsolatainak valóságát és Krisztus gazdagságát, ami szolgálva volt a számunkra, hogy áldásban részesülhessünk – 5Móz 10,13.
- F. Körül kell metélnünk a szívünk előbőrét, ami azt jelenti, hogy megfeszítjük a hústestet (Gal 5,24) – amely nem más, mint mindaz, amik vagyunk, és amivel rendelkezünk a természeti lényünkben – az újjászületett szellemünkben való életvitel és szolgálat által (Róm 1,9; 2,28-29; 7,6; 8,4. 16); ez az igazi körülmetélkedéssé tesz minket, azokká, akik Isten Szelleme által szolgálnak, és Krisztus Jézusban dicsekednek, és nincs bizodalomuk a hústestben (Fil 3,3).
- G. Nem szabad többé keménynyakúaknak lennünk; a kemény nyakunk a makacs és lázadó akaratunkat jelképezi (5Móz 31,27), amelyet Krisztusnak le kell igaznia és fel kell támasztania Önmaga mint az átformáló Szellem által, hogy az a szépségünké váljon az Őfelé való engedelmisségünkben (Én 1,10; Fil 2,13).
- H. Ragaszkodnunk kell Krisztushoz mint Isten egész parancsolatához; ekkor meg fogunk erősíteni, és bátorítást fogunk nyerni, hogy továbbmenjünk Krisztus mint a jó földünk birtokbavételére (5Móz 11,8. 24); ez azt jelenti, hogy el fogjuk nyerni Krisztust (Fil 3,8); továbbá a napjaink meg fognak hosszabbodni Krisztusban (5Móz 11,9. 21), Isten szemei rajtunk fognak függeni, hogy gondunkat viselje, és megadja nekünk az Ő jelenléte áldását (12. vers), és élvezni fogjuk a mennyei esőt, a Szellem öntözését Krisztus termésének betakarításához (14-15. vers).
- I. „Az Ő nevére esküdjél. Ő a te dicséreted, és a te Istened, aki azokat a nagy és rettenetes dolgokat cselekedte veled, amelyeket láttak a te szemeid” (10,20b-21); az újtestamentumi kifejezésmód és tapasztalat szerint ez azt jelenti, hogy az Úr nevét hívjuk azért, hogy élvezhessük az Ő organikus megmentését és a kikutathatatlan gazdagságát (Róm 10,12-13).